

IN HONOR GIVING PREFERENCE TO ONE ANOTHER

(Rom. 12: 10)

St. Paul's epistle to the Romans, chapter 6, gives us a most valuable lesson on how to live together, how to coordinate our relationships and how to transcend our many weaknesses, among which pride and envy are the chief.

For us Serbs, one of the instructions of the Apostle has a particularly important meaning. I feel that it somehow applies to us. "Let love be without hypocrisy. Abhor what is evil. Cling to what is good. Be kindly affec-

all to our own kin. We often respect foreigners more than we do our own countrymen. Anything foreign is endlessly interesting to us. Not only is the grass greener on our neighbor's lawn, but even our neighbor is better only if he is not a Serb! This must be the reason why scores of Chinese citizens received Serbian citizenship recently. However, try applying for Serbian citizenship if you are a Serb born abroad: a thousand problems and glitches in the system await you, so many that eventually you will give up on trying to obtain your citizenship certificate!

It is also true that we Serbs do not tolerate anyone who tries to rise up above our mediocrity. Should anyone dare raise his head

even a little bit above the rest, he is in deep trouble. For here we are, ready to pounce on him and immediately pull him down and, if need be, to make him shorter by his own head!

We have destroyed the best sons of our nation, yet we have allowed a foreigner who had no love nor sympathy for Serbs whatsoever to rule over us in a reign of terror for over forty years. Even today you will find people who will bow down to the memory of this executioner and keep his cult alive.

Christ's lament that "a prophet is not without honor except in his own country and in his own house" (Mt. 13:57) is particularly applicable to us.

Here, as in every other place on the earth, the best and worthiest among us are the subject of the most notorious intrigue and lies. All over our community, in coffee shops people, especially men, gossip worse than fishwives, spreading rumors and dishonoring those who are better and more

weep with those who weep (Rom. 12:15).

His bidding is seemingly easy to carry out. But let us examine our souls and admit to ourselves how much we are really ready to rejoice in someone else's joy. It is somewhat easier to sympathize with someone's sorrow. God forbid anyone should revel in a brother's misfortune or laugh at his tears.

As I said, weak as we are, we are still able to feel compassion. If someone close to us loses a relative, or some misfortune befalls him, we are deeply touched by his loss and relate to it, often weeping along with our friend or neighbor. If, however, something good happens to our neighbor, such as a business success so that he stands higher on the social scale than ourselves, are we truly able to be happy for him and with him and to experience his joy as our own? Can we forgive him for being better than we are? Do we have the integrity to accept the fact that his child is better and more successful than ours and are we able to celebrate his child's success in the same way as we would celebrate our own child's success?

By sincerely answering these questions every one of us can verify his or her place in Christ's law of love.

This whole discourse is really nothing but a story about love. "This is My commandment, that you love one another as I have loved you. Greater love has no one than this, than to lay down one's life for his friends" (Jn. 15:12-13).

It is of no consequence what we think about ourselves, we belong to Christ only if we have love. "By this all will know that you are My disciples, if you have love for one another" (Jn. 13:35) says the Lord.

St. John the Forerunner and Baptist of the Lord gives us a touching example of friendship and faithfulness. At the time the Lord began His public ministry, St. John had already been well-known and widely accepted as a prophet. In fact, he was so well-known that he had a hard time explaining that he was not the long-awaited Messiah, that he was not the Christ. In his humility, he said that he was not worthy to loosen his Master's sandal strap (Jn. 1:27). And when later the people came to him and said, "Rabbi, He who was with you beyond the Jordan, to whom you have testified—behold, He is baptizing, and all are coming to Him!" (Jn. 3:26), St. John immediately went to serve Him with joy, without a trace of envy. "Therefore this joy of mine is fulfilled. He must increase, but I must decrease" (Jn. 3:29-30).

Almost every day I encounter members of some sect or cult, young men and women in the prime of their youth. I also know people who are members of certain public and secret societies and associations. All of them are convinced that membership in these groups and societies guarantees them solidarity and support from the other members. It's true – where we as Christians fail, others are

tionate to one another with brotherly love, in honor giving preference to one another" (Rom. 12: 9-10).

Why do I feel that this last part, "in honor giving preference to one another" applies to us Serbs most?

Because even we Serbs agree that we always give preference to others and least of

successful than they.

Not even the families of their victims are spared.

What dreadful things I have heard about the most honorable people in Toronto! If I hadn't known better, I would have completely lost my faith in mankind.

In the epistle the holy Apostle Paul bids us to rejoice with those who are joyful and to

Устоличење
ЕПИСКОПА КАНАДСКОГ
Господина др Митрофана (Кодића)

18. септембар 2016.

10:00ч
Света Архијерејска Литургија
Храм Свих Срба Светитеља
Начелствује Његова Светост
Патријарх српски + И Р И Н Е Ј
са више Архијереја и целокупним
свештенством Епархије канадске

2520 Dixie Road
Mississauga, ON
L4Y 2A5

14:00ч
Свечани банкет
Oakville Conference Centre
2515 Wyecroft Road
Oakville, ON
L6L 6P8

~Одбор за организацију устоличења
416.824.2259
905.878.0043

Сви сте добродошли!

ready to reap profit from our negligence.

If we read the Acts of the Apostles, we see that, no matter where they lived, the early Christians felt themselves to be a part of a large family. When a Christian from Corinth went to Rome, he had no need to worry where he would rest his body and soul. Every Christian household was happy to take him in as the closet of kin.

In his epistle St. Paul singles us Christians out and above the society we live in and advises us to behave in a manner worthy of our calling to which we were called, "with all lowliness and gentleness, with longsuffering, bearing with one another in love" (Eph. 4:1-2).

When we listen to the readings of the epistles at Holy Liturgy, we must remember that they are not there for decoration, but because they were given to us so that we may live our lives according to them. It is expected of us to grow and be better people from one Epistle or Gospel reading to another. Going home after Holy Liturgy, illumined by the grace that we received at the holy Liturgy, take these words of advice that St. Paul gave us, never doing or saying anything out of spite, envy or greed for power, but always giving honor and preference to one another in humility.

НИЈЕ ВАША СТВАР

Протојереј Андреј Ткачов

Изаћи на улицу с «чирокијем» или у поцепаним фармеркама, или с минђушом у носу, или..., или... све донедавно је било немогуће. Већина људи би пропала у земљу од срамоте. И друштво је осећало да има права да фркне и да шишти, да пљуне и да се мршти на чудеке, који су дрско презирали просечне стандарде. То време је прошло. Његовом одласку људи су се прво радовали као лаком поветарцу слободе. Сад радости има мање, пошто је поветарац слободе често весник буре самовоље. Ја тако хоћу! Мени се тако свиђа! Није ваша ствар! Ове реплике се чују често и свуда. Желим да их оспорим. Не желим да их уништим, већ да покажем где им је место. И пре свега треба пронаћи ово место.

Сложићемо се да постоји извесна музика у речима «није ваша ствар» и «ја тако хоћу». Нека то не буде музика, али неки акорд. Овде постоји истинска слобода или неки њен део (човеку није дата апсолутна слобода). Не можемо да видимо идеал у свеопштем калуцу и монотонији. Зато нисам против ове музике, али сам против кад је неко укључи на максимум после 23:00. Мојој и твојој слободи су потребна ограничења. Желиш да пушиш? На здравље, ма колико смешно то звучало. Али кад пушиш не треба да закопаваш пикавце у песак на плажи и да стрељаш њима кроз прозор кола. Такође не треба да пушиш у затвореној просторији

поред непушача. Ако мало наставиш овај низ ограничења добићеш узду на њушки лепог коња који се зове «Слобода». Тако треба поступати у свему.

Понекад ми се уопште чини да нема личних ствари које не би имале друштвеног одјека. Ево, ја сам, на пример, дебео. Дијетолози грде, другови се смеју, ја нисам задовољан собом, али се у присуству других кочоперим. Свима кажем: шта се то вас тиче? И да «ми је тако згодно» и «пазите на себе» и тако даље. Заиста, моја телесна дебљина је мој и само мој проблем. Па, добро, можда је још проблем моје жене и мог кројача. Да ли је то истина? Јесте, истина је. Али само док не седнемо у исти линијски аутобус. Чим смо постали сапутници у аутобусу или тролејбусу моја дебљина није само мој каприц, него и ваш проблем. Покушајте да оспорите. Недавно сам летео авионом поред једне даме којој би и три седишта био мало, а не само једно. А летели смо за Хабаровск кроз осам или више временских зона. Озбиљно искушавање љубави према ближњем. Нисам имао и немам ништа против ове даме. Али мислим да бих, да ми је у одговор на прекор због дебљине рекла «шта вас брига?» лично имао шта да кажем.

Или још један пример. Човек има ружан рукопис. И шта кога брига за то? Он није калиграф и није војвода који ставља историјске потписе на папире са жигом. Да, није војвода. Али пише цедуљицу у храму с молбом да се помолимо за живе и покојне. Он пише, а ја ни реч не могу да прочитам. Немам представу кога треба да помињем. Сваки свештеник ће вам рећи да често мора да дешифрује имена која су записана с подједнаком брижљивошћу с којом кокошка «пише» ногом по песку. Зар је то лична ствар? Па ваши рођаци могу остати без молитве. И зар твоја (моја) неуредност не превазилази границе личног и не подиже се на ниво друштвеног увек изнова, дан за даном и годину за годином?

Ватра која није уташена, пољане са смећем после пикинка, гласна музика после поноћи, свакодневна прљавштина и дрскост свуда унаоколо скривени су иза примитивне фразе «ја тако хоћу» или «шта вас брига?». Демократске слободе у њиховом најгорем облику. Јер, наћи ће се и концептуални мислиоци-адвокати, који размишљају о кошмару Совјетског Савеза и радостима либералне слободе. Али свих нас се тиче ако се возите трамвајем с ташном пуном папира или кофом фарбе. И имамо право да не уживамо у вашем изгледу ако далеко превазилази границе здравог смисла. А да вас не примећујемо, опростите, не можемо. Куда да скрећемо поглед са голих тела на летњим улицама, с галерије тетоважа и пирсинга и остале паклене естетике?

Не нудим ништа конкретно у условима превелике слободе. Само једно – да размислимо. Мисао није ситница. Мисао преокреће светове. Предлажем да размислимо о томе где треба поставити

границу својој самовољи. Где моје «хоћу» треба да избледи на фону општег «не сме се», «није лепо», «срамота је». Живот често бива скотски и несносан управо зато што се не бави свако од нас питањем гушења своје ситне самовоље ради бижњег који се налази поред. Оно се само неће појавити. Треба га васпитавати, учити. Постављамо саобраћајне знаке који упозоравају на то да на путу постоји опасна кривина, да је могућа поледица, да су у току радови на поправци. То нам не изгледа чудно. Не само то, признајемо да је природно и неопходно. Али исто тако неопходне ствари су предвиђене Законом Господњим. Установљени су принципи бриге о ближњем. Заповеђено је да кад приметимо на путу рупу треба да је покријемо каменом или нечим другим да се стока ближњег или сам ближњи не би повредили наишавши на рупу. Заповеђено је да се човек не враћа кад сакуља летину. Зрна грожђа или класје на њиви које не убере домаћин треба да остану за сиротињу. Нека се сиромасхрани оним што је измакло срцу домаћина. Оваквих заповести има много, а главна ствар у њима јесте идеја бриге о ближњем. Разишљај о другима, а не само о себи. Не живиш само ти на земљи. То је лајтмотив сличних заповести.

Делимично смо скренули с једне теме на другу. Али се обе теме фокусирају у краткој речи: не живиш само ти на земљи. Размишљај о другима. Осолити свој ум само овом сољу можемо дочекати занимљиве и неочекиване плодове. А мисао није ситница. Мисао покреће светове.

Са руског Марина Тодић

Извор: <http://www.pravoslavie.ru>

ПРИЛОЖИЛИ:

Ђорђе Ђого,	50
Душица Вукосав,	50
Пеђа и Фрида Вукмановић,	100
Милан Миладиновић, за покој	
душе Варадинке Раковић,	100
Душко Кнежевић,	100
Срђан Бјелица,	100
Драгица и Бранимир Јурић,	50
Небојша Маџаревић,	50
Биљана Гашовић,	50
Бранко Шкрбић,	150
Славка и Зоран Капор,	100
Прота Василије и Гордана,	50
Бошко Вукоје,	100
Зорица и Обрад Игњатовић,	200
Снежана и Драгутин Међедовић,	100
Радослав Јелић,	250
Мирослав Радуловић,	80
Славица Милићевић,	50
Милош Ерак,	50
Вера и Бранислав Вујовић,	100
Радисав Матијевић,	100
Бранислав Јекић,	20